

Dr Hab. Bernard Maseli
Wydział Kompozycji, Interpretacji, Edukacji i Jazzu
Akademia Muzyczna im. Karola Szymanowskiego
w Katowicach
adres prywatny:
81-881 Sopot ul. Kolberga 16c/19
tel.+48 602 301 640
vibes@post.pl

Katowice 15.12.2015r.

Zleceniodawca recenzji:

Akademia Muzyczna im.S.Moniuszki- Wydział Instrumentalny, pismo z dnia 18.11.2015 roku, zlecenie podjęte na podstawie ustawy z dnia 14.03.2003 roku o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 z późn.zm.).

Dotyczy:

Uchwały Rady Wydziału Wokalno-Instrumentalnego z dnia 27.04.2015 roku w sprawie:

- wszczęcia przewodu na stopień doktora sztuk muzycznych w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka mgra Macieja Obary i wyznaczenia promotora oraz

Uchwały Rady Wydziału Wokalno-Instrumentalnego z dnia 16.11.2015 roku w sprawie:

- wyznaczenia recenzentów

W świetle art. 6 ust. 1, 3 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65. poz. 595, z późn.zm.) Rada Wydziału posiadała uprawnienia do prowadzenia przewodu doktorskiego na stopień doktora w dziedzinie sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka.

Liczba uprawnionych członków Rady w dniu posiedzenia 27.04.2015 w sprawie wszczęcia przewodu doktorskiego Pana mgra Macieja Obary oraz wyznaczenia promotora wynosiła **20** osób. Na posiedzeniu było obecnych **12** uprawnionych członków Rady.

Oddano **12** głosów ważnych:

9 za wszczęciem przewodu doktorskiego,

3 głosy **wstrzymujące się**

głosów przeciwnych nie było

Dnia 16.11.2015 roku na posiedzeniu w sprawie wyznaczenia recenzenta dra.hab. Bernarda Maseli w przewodzie doktorskim mgra Macieja Obary liczba uprawnionych do głosowania członków Rady wynosiła **19** osób.

Obecnych było **14** osób, oddano **14** głosów ważnych:

14 za wyznaczeniem recenzenta.

Głosów wstrzymujących i przeciwnych nie było.

Do nadesłanego mi przez przewodniczącego rady pisma sygnowanego datą 18.11.2015 roku, informującego o wszczęciu przewodu doktorskiego i wyznaczeniu mnie na recenzenta pracy doktorskiej Pana mgra Macieja Obary pt.

**„Kreowanie indywidualnego języka muzycznego w grze na saksofonie.
Koncepcja interwalowo - harmoniczna w improwizacji oraz jej wpływ na kompozycję,
na podstawie dzieła artystycznego Sleepwalker”**

została dołączona następująca dokumentacja:

1. Kserokopia Uchwały Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 27.04.2015r. dotycząca wszczęcia przewodu doktorskiego Pana mgra Macieja Obary i wyznaczenie promotora.
2. Kopia protokołu komisji skrutacyjnej z posiedzenia Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 27.04.2015r. - dotycząca treści punktu pierwszego
3. Kopia listy obecności posiedzenia Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 27.04.2015r. - dotycząca treści punktu pierwszego
4. Kserokopia Uchwały Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 16.11.2015r. dotyczącej wyznaczenia promotorów.
5. Kopia protokołu komisji skrutacyjnej z posiedzenia Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 16.11.2015r. - dotycząca treści punktu czwartego
6. Kopia listy obecności posiedzenia Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 16.11.2015r. - dotycząca treści punktu czwartego
7. Wyciąg z protokołu z posiedzenia Rady Wydziału Instrumentalnego a dnia 16.11.2015r.
8. Lista pracowników zaliczonych do minimum kadrowego w dziedzinie sztuk muzycznych, dyscyplinie instrumentalistyka, którzy złożyli pisemne oświadczenia w Akademii Muzycznej im.S.Moniuszki w Gdańsku
9. Opinię promotora dr hab.Macieja Grzywacza
10. Dokumentacja przewodowa Pana mgra Macieja Obary wraz z pracą doktorską
11. Druk umowy o dzieło

**Recenzja dorobku artystycznego oraz pracy doktorskiej
mgra Macieja Obary w związku z przewodem doktorskim
w dziedzinie sztuki muzycznej, dyscyplinie artystycznej – instrumentalistka,
wszczętym w dn. 27.04.2015 r. przez Radę Wydziału Instrumentalnego
Akademii Muzycznej im.S.Moniuszki w Gdańsku.**

Dorobek artystyczny kandydata

Urodzony 18 grudnia 1981 roku w Jeleniej Górze magister Maciej Obara jest jednym z najaktywniejszych przedstawicieli polskiej młodej sceny jazzowej. Już podczas studiów, które rozpoczyna w 2002 roku w katowickim Instytucie Jazzu dał się poznać jak wyjątkowo kreatywny i aktywny student, co znalazło swoje odbicie w ocenie końcowej. To w czasie studiów zakłada pierwszy projekt autorski, M.O.trio w składzie Maciej Obara-saksofon, Maciej Garbowski-kontrabas oraz Krzysztof Gradziuk-perkusja. Z zespołem tym odnosi wiele sukcesów m.in.:

III miejsce na festiwalu "Jazz Krokus Festival" w 2006 roku

I miejsce na Bielskiej Zadymce Jazzowej w 2007 roku

Studia kończy 30 maja 2007 roku w klasie dr hab. Jerzego Głowczewskiego uzyskując tytuł magistra sztuki z wynikiem bardzo dobrym.

W tym samym roku zaprasza do współpracy nowojorskiego muzyka, również saksofonistę Antoine Roneya, co przynosi pierwszą dużą trasą koncertową obejmującą swym zasięgiem całą Polskę.

Bardzo osobisty język muzyczny i ogólna koncepcja gry szybko przyciągnęła uwagę jednej z największych krajowych gwiazd sceny jazzowej, trębacza Tomasza Stańki, który w komentarzu do drugiej płyty autorskiej magistra Obary wydanej w 2008 roku p.t. „I can do it” pisze "Już pierwsze dźwięki najnowszej płyty Macieja Obary wzruszyły mnie, wprowadziły w czar tej muzyki (...) Jego muzyka jest silna, dojrzała, głęboka, pełna czaru, piękna. Jest jego własna."

Owocuje to współpracą w międzynarodowym projekcie „Tomasz Stańko Special Project” oraz w kolejnej propozycji koncertowej Tomasza Stańki, projekcie zatytułowanym New Balladyna Quartet.

Od tego momentu kariera muzyka nabiera ogromnego tempa a kolejne lata przynoszą różne projekty koncertowe, które doktorant prezentuje na wielu, bardzo prestiżowych festiwalach zarówno w kraju jak i za granicą.

Jedne z najważniejszych koncertów festiwalowych jego formacji to:

05.03.2010 r.-Jazz nad Odrą/Wrocław/projekt Obara Special Quartet

15.02.2011 r.-Mińsk/Białoruś/projekt Maciej Obara Quartet

18.02.2012 r.-Porto/Portugalia/Maciej Obara Quartet

19.07.2012 r.- Molde/Norwegia/projekt Take Five Europe

23.11.2013 r.-Londyn/Anglia/project Obara International Quartet

30.10.2014 r.-Akbank Jazz Festival/ Istambul/ Turcja/project Obara International Quartet
13.-16.02.2015 r. - Winter Jazz Festival /Kopenhaga/Dania/ Obara/Tuznik Danish Quartet

Aktywność koncertowa doktoranta wciąż utrzymuje się na bardzo wysokim poziomie i każdego roku owocuje nowymi propozycjami i znajomościami muzycznymi.

Magister Obara jest autorem siedmiu płyt autorskich, co jest najlepszym dowodem na intensywność pracy muzyka. Prócz tego gościnnie brał udział w nagraniach wielu innych wykonawców a wśród nagrań z jego udziałem znajdziemy również muzykę do spektaklu „Terminal, 7” który był wystawiany w 2008 roku w Teatrze Narodowym w Warszawie.

Jest również laureatem wielu nagród i wyróżnień w tym laureatem Programu Stypendialnego Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Młoda Polska” w roku 2012 oraz laureatem prestiżowej nagrody w kategorii „Nadzieja Melomanów”, która została przyznana podczas XVII Wielkiej Gali Jazzu w 2008 roku w Łodzi.

OCENA PRACY DOKTORSKIEJ

Pracę doktorską Pana magistra Macieja Obarę pod tytułem:

**„Kreowanie indywidualnego języka muzycznego w grze na saksofonie.
Koncepcja interwałowo - harmoniczna w improwizacji oraz jej wpływ na kompozycję,
na podstawie dzieła artystycznego Sleepwalker”**

tworzą dzieło artystyczne zarejestrowane na nośniku elektronicznym wraz z opisem.
Dzieło artystyczne to zbiór pięciu kompozycji autorstwa magistra Obarę.

1. Sleepwalker
2. M.O
3. One For...
4. Idzie bokiem
5. Joli Bord

Kompozycje te zostały zarejestrowane podczas dwóch koncertów międzynarodowego kwartetu pod wodzą doktoranta w składzie:

Maciej Obara-saksofon altowy

Dominik Wania-fortepian

Ole Morten Vaagan – kontrabas

Gard Nilssen – perkusja

W tytułowej kompozycji gościem specjalnym jest trębacz Tom Arthurs.

Samą płytę tworzą dwie ścieżki dźwiękowe, co jest mało typowym rozwiązaniem, lecz w tym wypadku niejako wymuszonym przez narrację koncertu, który w części drugiej płyty ma formę swoistej suity gdzie poszczególne kompozycje łączą się ze sobą w sposób płynny.

Utwór „Sleepwalker”, zarejestrowany podczas International Jazz Platform w Łodzi w 22.07.2015 wypełnia zawartość ścieżki dźwiękowej numer jeden. Wszystkie pozostałe kompozycje tworzą ścieżkę dźwiękową numer dwa i są wynikiem rejestracji koncertu, który odbył się w ramach festiwalu jazzowego w Middelheim w Belgii, 16.08.2015 r.

Pomimo poszukiwań piszącemu recenzję nie udało się odnaleźć informacji o miejscu dokonania dalszej edycji zawartości dźwiękowej nagrania na etapie tzw. „postprodukcji”. Mam tutaj na myśli proces miksowania poszczególnych ścieżek oraz edycji końcowej w postaci tzw. „masteringu”. Te informacje byłyby bardzo cenne biorąc pod uwagę fakt, że załączona płyta brzmi znakomicie, co jest szczególnie wartościowe biorąc pod uwagę fakt, że są to nagrania „live” i w dodatku dokonane w różnym czasie i miejscu.

Poszczególne utwory brzmią bardzo spójnie i znakomicie oddają emocje zarówno wykonawców jak i publiczności. Ujęcia wszystkich instrumentów imponują jakością i pełnią. Plany instrumentalne są bardzo dobrze zbalansowane w swoich proporcjach, chociaż w odczuciu piszącego recenzję momentami partia saksofonu jest zbyt wycofana w stosunku do partii fortepianu. Możliwe, iż jest to wynikiem zmieniającej się odległości instrumentalisty od mikrofonu, o co w warunkach koncertowych nietrudno. Świetnie brzmi również sekcja rytmiczna a partie kontrabasu i perkusji są plastyczne i pozbawione wszelkich niepożądanych pasm dźwiękowych tworzących różnego rodzaju zdudnienia. Jest to szczególnie istotne biorąc pod uwagę stylizację prezentowanych nagrań, gdzie wykonawcy wykorzystują szeroką paletę barw poszczególnych instrumentów eksplorując ich możliwości sonorystyczne. W takim wypadku, jakość nagrania staje się elementem kluczowym.

Przestrzeń, w jakiej został zamknięty cały zespół jest bardzo naturalna, świetnie korespondując z brzmieniem poszczególnych kompozycji i przy braku informacji o kolejnych etapach nagrania trudno dociec czy jest to zasługa realizatora dźwięku czy też umiejętne wykorzystanie naturalnej przestrzeni sali koncertowej. Dość że efekt jest znakomity.

Bardzo istotnym elementem jest również świetnie zrealizowane ujęcie publiczności, co może się wydawać dziwnym spostrzeżeniem biorąc pod uwagę fakt, że to materiał dźwiękowym zespołu jest przecież istotą pracy, jednakże to ten właśnie element powoduje, że przekaz emocjonalny wykonawców jest wyrazisty a słuchacz ma wrażenie osobistego udziału w wydarzeniu muzycznym.

Jak napisałem wcześniej płyta brzmi bardzo spójnie i to spowodowało, że zrezygnowałem ze zwyczajowego omówienia kolejnych kompozycji na korzyść przedstawienia moich refleksji dotyczących całości.

Niewątpliwie, co oczywiste, postacią dominującą na płycie jest magister Obara, autor całości materiału i lider zespołu. To brzmienie jego saksofonu jest elementem spajającym całość nagrania. To jego partie najczęściej eksponują temat kompozycji oraz inicjują poszczególne jej części. Jego

język harmoniczny i skalowy, (choć w przypadku tej pracy powinienem używać określenia interwałowy) jest bardzo charakterystyczny, osobisty i jest przy tym znakomitym dowodem na trafność koncepcji improwizacji jazzowej stanowiącej temat niniejszej dysertacji. Doktorant imponuje opanowaniem instrumentu, jakością brzmienia oraz intonacji. Doskonale kontroluje dynamikę prowadząc ad libitum linię tematu w opozycji do grającej na konkretnym pulsie sekcji rytmicznej, jak to ma miejsce w utworze „One for...”. Imponuje również wykorzystywaniem pełnej skali instrumentu często korzystając z rejestrów daleko wykraczających poza skalę saksofonu altowego i wykorzystując niewygodne skoki interwałowe świadczące o doskonałym technicznie opanowaniu instrumentu. Znakomicie również operuje rytmem, który to element ze względu na temat pracy nie zostaje poruszony w części opisowej a stanowi istotną część jego języka muzycznego. Poszczególne linie saksofonowe są pełne dbałości o niuanse artykulacyjne bez względu na tempo i dynamikę utworu, czego najlepszym dowodem są partie solowe w utworach M.O. oraz „Idzie bokiem”. Szczególnie ten drugi utrzymany w bardzo szybkim tempie stawia przed wykonawcą nie lada wezwania, którym doktorant daje odpust w imponującym stylu.

Postacią numer dwa płyty „Sleepwalker” jest pianista Dominik Wania. Obdarzony słuchem absolutnym oraz ogromną wiedzą porusza słuchacza każdą swoją partią. Już w tytułowym utworze w swojej partii solowej prowadzi brawurowo narrację poprzez skomplikowaną, ośmiotaktową formę, której poszczególne takty utrzymane są w różnych metrach (3/4, 2/4, 7/8) nie gubiąc przy tym ani razu właściwej pulsacji. Jego gra jednak robi na mnie największe wrażenie w utworze „One for...”, który jest praktycznie w całości dedykowany właśnie pianiście. Jakość połączeń harmoniczných, prowadzenie głosów, umiejętne operowanie rytmem, fakturą, brzmieniem i dynamiką a wszystko to podane w bardzo oryginalny sposób już teraz stawia Dominika Wanię w kręgu najwybitniejszych przedstawicieli polskiej pianistyki jazzowej.

Pozostali członkowie kwartetu, kontrabasista Ole Morten Vaagan oraz perkusista Gard Nilssen doskonale uzupełniają zespół realizując założenia koncepcyjne lidera. Warty podkreślenia jest częste wykorzystanie instrumentów sekcyjnych również w roli instrumentów solowych bądź bezpośrednio tworzących konstrukcję utworu jak to mam miejsce w kompozycji „Sleepwalker”, którą otwiera swobodnie improwizowana introdukcja saksofonu z kontrabasem czy w zamykającym płytę utworze „Joli Bord”, który jest w całości dedykowany partii solowej perkusisty Gard Nilssena.

Gościnnie występujący w utworze tytułowym „Sleepwalker” brytyjski trębacz Tom Arthurs doskonale wpisał się w pejzaż dźwiękowy kwartetu jednakże zdaniem piszącego recenzję brzmienie trąbki rozbija wrażenie spójności brzmieniowej płyty. Być może wrażenie to byłoby inne gdyby kompozycja „Sleepwalker” była ostatnią, zamykającą płytę pozycją.

Sama płyta jest bez wątpienia znakomitą i intrygującą propozycją spełniającą wymagania bardziej zaawansowanej części publiczności jazzowej i jest przy tym również doskonałą ilustracją koncepcji dźwiękowej i improwizatorskiej magistra Obary, co stanowi już bezpośrednio temat niniejszej pracy.

Część opisową pracy liczącą 80 stron tworzy poprzedzone wstępem pięć rozdziałów. Są one uzupełnione kolejno zakończeniem, bibliografią, opisem zawartości płyty CD oraz podsumowaniem w języku angielskim.

W rozdziale pierwszym autor pracy omawia sylwetkę Johna Coltrane’a, jednego z największych innowatorów w historii muzyki jazzowej. Pierwszą część tego rozdziału zajmuje szkic biograficzny muzyka lecz dużo istotniejsza z uwagi na temat pracy jest część druga, w której doktorant omawia w skrócie koncepcje harmoniczne Coltrane’a wynikające z podziału oktawy na równe części. Na przykładzie sztandarowej kompozycji Coltrane’a „Giant Steps” magister Obara przedstawia wpływ książki Nicolasa Slonimskiego zatytułowanej „Thesaurus of scales and, melodic patterns” na koncepcję harmoniczną Coltrane’a, omawia główne założenia tej koncepcji oraz wyjaśnia pojęcia interpolacji, ultrapolicji, infrapolicji i innych.

W rozdziale drugim autor przedstawia wpływ dodekafonii oraz (w rozdziale kolejnym) koncepcji Davida Libmana zawartej w wydawnictwie „A Chromatic Approach to Jazz Harmony and Melody” na powstanie swojej autorskiej koncepcji improwizatorskiej. Świadomie łączę te dwa rozdziały gdyż są one w moim odczuciu jednością przedstawiając w kolejnych etapach krystalizację koncepcji harmoniczno-interwałowej magistra Obary. Rozdziały te, podobnie jak kolejne, są bogato ilustrowane przykładami nutowymi i wielce żałuję, że autor nie pokusił się o zamieszczenie ich w pracy w formie załącznika audio.

Rozdział czwarty nosi tytuł „Charakterystyka materiałów źródłowych”, co jest w moim odczuciu mało szczęśliwym i lekko mylącym wyborem, jako że autor przedstawia w nim skrótowo kompozycje stanowiące zawartość płyty CD i wydaje się, że przykładowo tytuł „Skrótowa charakterystyka materiału dźwiękowego” byłby celniejszy i lepiej oddawał istotę rozdziału.

Ostatni rozdział stanowiący swoistą dominantę pracy wypełnia analiza fragmentów transkrypcji poszczególnych utworów w kontekście omawianej wcześniej koncepcji harmoniczno-interwałowej autora. Cały ten rozdział imponuje mi ogromną wiedzą i łatwością z jaką autor omawia poszczególne przykłady wskazując ich związki przyczynowo-skutkowe.

Pod względem budowy formalnej praca prezentuje się dobrze. Kolejność poszczególnych rozdziałów jest prawidłowa z małą uwagą zasygnalizowaną wcześniej że być może połączenie rozdziałów drugiego i trzeciego spowodowałoby wrażenie większej ciągłości narracji. Przypisy oraz przykłady nutowe zostały użyte zasadnie i prawidłowo.

Cała praca ma charakter bardzo osobistej wypowiedzi, co z jednej strony doskonale obrazuje autorskie podejście doktoranta do postawionej tezy lecz w tym wypadku skutkuje również często bardzo szorstkim językiem użytym w pracy. W wielu miejscach autor używa pojęć typowo środowiskowych np. str. 65 wers 7 „Przykład czterdziesty szósty jest refrenem omawianego przeze mnie songu” czy zamieszczone na stronie 74, wers 18. „Nigdy nie staram się narzucić voicingów.”. Czasami autor używa różnych pojęć (takich jak groove czy wspomniany wyżej voicing) bez podania znaczenia tych wyrażenia. Pojawiają się również kolokwializmy oraz zwykłe niezgrabności językowe. Na stronie nr.9 wers 9 czytamy ” Był muzykiem bardzo świadomym i pomimo wielkiej fascynacji Ornettem Colemanem był, w odróżnieniu od niego, zainteresowany graniem z instrumentem harmonicznym i nie był w stanie określić się jako muzyk free jazzowy. Nigdy nim nie był.”

Wszystkie te uchybienia nie mają jednakże najmniejszego wpływu na zawartość merytoryczną pracy, którą oceniam bardzo wysoko.

Konkluzja

Magister Maciej Obara jest przedstawicielem młodego pokolenia polskich muzyków jazzowych i równocześnie jest przykładem muzyka, który mimo niesprzyjającej koniunktury odnosi błyskawiczny sukces i to sukces w skali międzynarodowej. W wieku 34 lat ma na swym koncie siedem płyt autorskich, udział w wielu najważniejszych festiwalach jazzowych w kraju i za granicą, stałą współpracę z liderem polskiej sceny jazzowej, trębaczem Tomaszem Stańko i wreszcie sam lideruje międzynarodowej formacji złożonej z najwybitniejszych przedstawicieli europejskiej młodej sceny jazzowej.

Gdzie tkwi źródło tego sukcesu? Dlaczego to właśnie on mimo ogólnego kryzysu muzyki jazzowej jest jednym z tych którzy znakomicie prosperując wciąż rozwijają swoje umiejętności?

Czytając jego wypowiedzi szybko zdałem sobie sprawę z tego że jest to artysta, który absolutnie świadomie punkt ciężkości postawił na zdobycie swojego, unikalnego języka muzycznego i to zarówno w kontekście wykonawstwa jak i kompozycji i jest w tym postanowieniu bardzo konsekwentny. Chęć uwolnienia się z zastanych formuł skalowych i harmonicznych przebija prawie z każdego zdania jego

wypowiedzi.

Oto kilka z nich:

Str.19 „„Jest to podążanie za melodią z perspektywy dużych interwałów, a nie wgrzywanie nudnych melodycznych patternów, które często są zapożyczone z literatury muzycznej a polegają na monotonnym powtarzaniu sekwencji dźwięków, które oczywiście mogą być użyte w etapie samego ćwiczenia jak i również w improwizacji, natomiast ta metoda nie była dla mnie nigdy interesująca, a wręcz raczej odtwórcza.”

Str.49. „Nie ma tutaj mowy o wgranych ćwiczeniach albo cytowaniu czegoś, co dało się usłyszeć wcześniej w sposób dosłowny. To właśnie było nadrzędnym celem podczas kreowania tej idei.”

Str.70 „Myślę, że aby ten system był całkowicie swobodnie realizowany przez improwizatora potrzebne są długie lata regularnego zaznajamiania się z tym sposobem myślenia. Musi to być zupełnie swobodne działanie, które da nam radość z umiejętności dokonywania szybkiego wyboru. To jest swoistego rodzaju nagroda, która pozwala na bardzo świadome decyzje. Co ważne, nie jest to granie zagrywek. Posługiwanie się tym systemem nie powinno nas zepchnąć w rutynę. Jest to nadal spontaniczna i wolna forma dokonywania wyboru.”

W czasach, kiedy wszechobecny marketing dotyka również muzykę jazzową doktorant próbując rozwijać swój kunszt improwizatora wraca do korzeni tej muzyki .Wraca do czasów kiedy to indywidualny rys improwizacji jazzowej stanowił największą wartość jazzu i był źródłem jego sukcesów.

Wydaje się że taka postawa stanowi również źródło dzisiejszych sukcesów doktoranta.

Sama koncepcja improwizacji magistra Obary jest pewnie jedną z wielu możliwości rozwijania zdolności improwizatorskich, lecz w niniejszej pracy została przedstawiona w sposób wyjątkowo spójny, przekonujący i bardzo autorski.

W tym świetle pracę mgra Maciej Obary uważam za ważną i spełniającą wymagania art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14.03.2003 roku.

Pracę doktorską Pana mgr Macieja Obary przyjmuję i konsekwentnie wnioskuję o jej publiczną prezentację.

Dok.hab.Bernard Maseli